

KIS LAP

ERDEI SÉTA. (Lásd a 302. lapon.)

19. szám. — 1878. Ára negyedévre 1 frt. 40 kr.

XIV. kötet.

KÁPOSZTA GYURKA.

— Tréfás mese. —

(I. folytatás.)

— Most már ideje, hogy a fiu megismerje kissé a világot. Elviszem magammal a városba.

— Most már ideje, hogy a fiu megismerje kissé a világot. Elviszem magammal a városba.

Egy szép reggel tehát kivizette Gyurkát a nagy erdőből s elment vele a városba. Ugyancsak bámult ám Gyurka, mikor a nagy házakat, a sok embert meglátta, mert efféléről eddig még fogalma sem volt, a rengeteg erdőségen kívül még semmit sem látott. Természetes tehát, hogy folyton kérdezősködött fogadott apjától, a rablóvezértől, ki így szólt aztán kérdéseire:

— Lásd, Gyurka fiam, ezek az úgynevezett becsületes emberek, akik reggeltől estig dolgoznak, kincseket gyűjtenek, de nekünk nem akarnak adni belőle s ha magunk elveszük, hát még szidnak és üldöznek, sőt ha megfoghatnak, bizony föl is akasztanak vagy legalább börtönbe csuknak. De aki igazi, jóra való rabló, az nem ijed meg semmitől; aki mit talál, azt elveszi magának. A bátor és erős emberé az egész világ. Ezért a rablómesterség a legszebb a világon.

Gyurka ezt igen természetesnek találta s a rablóvezér aztán még megmagyarázta, hogy nagyon jól van ám az, hogy vannak gazdag becsületes emberek, mert ha nem volnának, akkor a rablók sem vehetnének el senkitől semmit, vége volna a szép mesterségnek. Gyurka tehát

nagyon örült, hogy ő ezt a nagyon szép mesterséget fogja folytatni.

Amint tovább járkáltak az utczákon, láttak fényes hintókban nagy urakat; a rablóvezér kissé elgondolkozott és sohajtván mondá:

— Hja persze ezek boldog emberek, aggodalom nélkül fekszenek le, vígan kelnek föl, nincs rá szükségök, hogy rablók legyenek. Így aztán könnyű becsületesnek lenni.

Gyurka bámult és boszankodott e beszéden s így szólt:

— Ejnye, apám uram, micsoda bolondot beszél össze-vissza? Csak az imént azt mondta, hogy a rabló mestersége a legszebb a világon; most meg már szeretne becsületes ember lenni! Hát hogy értem ezt?

A rablóvezér nagyon megzavarodott, mert a fiu kérdésére nem tudott hamarjában mit válaszolni; de végre mégis csak kivágta magát valahogy, ezeket mondván:

— Tudod, Gyurka, igaz ugyan, hogy a rablómesterség a legszebb a világon, de hát vannak kellemetlenségei is, példának okáért, ha a becsületes emberek, akik a mi ellenségeink, elfognak, hát bizony föl akasztanak s ez nem épen mulatságos dolog.

— No bizony! szólt Gyurka. Aki igazi rabló, az teljesíti kötelességét s a többivel nem törődik, még az akasztófával sem.

A rablóvezér nem szólt többet s hazatértek az erdőbe. Gyurka pedig e nap-tól fogva sokat gondolkozott a fölött, amit a városban látott, csakhogy persze min-

denről fonákul, mert a rablók között nem tanulhatta meg, mi a jó és helyes, mi a rossz. Meg volt győződve, hogy a becsületes emberek a gonoszok s midőn egyszer a barlangban két rabló czivakodott és az egyik »zsivány«, »rabló« nevekkal szidalmazta a másikat, Gyurka mérgesen oda ugrott és így szólt:

— Hogy mered gunynévnem használni a rabló nevet? Nem tudod, hogy ez a legszebb név? Ha szidni akarod, hát nevezd becsületes embernek; ez a legnagyobb csufság, ami egy derék rablón eshetik.

A rablók nagyott nevettek a fiu szaván s Gyurka boszusan ment panaszkodni a vezérhez; de ez is csak nevetett. Azután pedig, mikor Gyurka sürgetve kérde, hogy hát nincs-e igaza, nem-e a legnagyobb hiba, ha jóra való rablók nem becsülik meg nevöket: nem igen tudott rá felelni, csak kerülgette a kérdést.

— Tudod, fiam, szólt a rablóvezér, az csak olyan rossz szokás.

— No, majd másképp lesz, ha én leszek a vezér. Akkor, akinek a másik ellen panasza van, becsületes embernek fogja csufolni.

A rablóvezér fejét rázta s titkon így szólt a feleségéhez:

— Ezt a ficzkót többé nem viszem a városba, mert különben nem bírok vele.

Gyurka tehát csak az erdőben növekedett tovább s napról napra erősebb lett, szép izmos legény vált belőle; de a fejében folyton csak zavaros gondolatok jártak, mert senki sem volt, aki az igazi jóra tanította volna. Sokat bolyongott egymaga

a rengeteg erdőben, ismerte minden zegeszugát, minden rejtekét s gyakorolta magát a lövésben.

Egy napon ismét nagyon messzire elbolyongott az erdőben, úgy hogy már szinte elfáradt és megéhezett s egy domb oldalán leült pihenni. És amint innen szétrézegetett, észrevette, hogy lent a pázsitos tisztáson egy szép ifju ül a füben, jóízűen falatozva a vadásztarisznyából előszedett hideg sültből és fehér kalácsból. Az ifju nagyon fényesen volt öltözve, csupa bársony és drága csipke meg aranyos himzés volt a ruhája, mellette pedig gyönyörű puskája hevert a füben; Gyurka még soha sem látott ilyen szép ifjut s mert nagyon tetszett neki és mert nagyon éhes is volt, tehát leballagott hozzá és puskájára támaszkodva nézte, hogy falatoz az idegen. Hogy a rabló elveszi az aranyat, ezüstöt, ahol találja, azt tudta jól, de hogy valakit meg lehessen rabolni az eledelétől, azt nem tanulta Gyurka az ő rablómesterségében, ezért tehát hozzá sem nyult az idegen ifju eledeléhez, csak nézte szótlantul.

A szép ifju azonban csakhamar észrevette, hogy valaki ott áll a háta mögött, fölpillantott s amint a rongyos, borzas legényt meglátta, azt gondolta, hogy ez talán éhes; odanyujtott tehát neki egy jókora pulykaczombot és egy fél czipót, Gyurka pedig csöppet sem kináltatta magát, leült a fübe és jóízűen falatozott.

Ez a fiatal ember pedig nem volt senki más, mint a király fia, aki itt járt vadászni s mert nagyon messzire távozott kíséretől, megpihent, hogy bevárja embereit, kik utána jöttek. (Folyt. köv.)

SZORONGÓ ANYA.

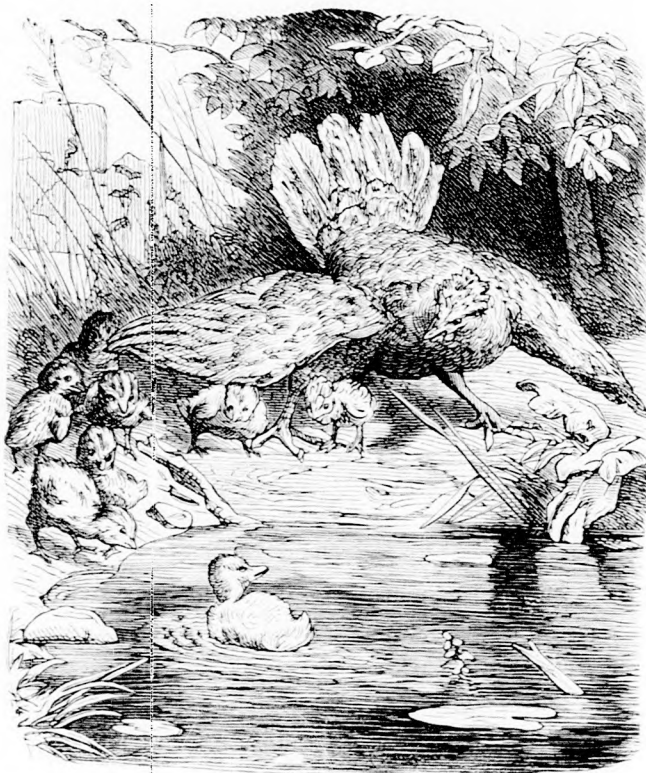
JAJ! Istenem, jaj Istenem!
Milyen szörnyű veszedelem!
Egy kis fiam oda veszett,
Szegényke a vízbe esett!

Az igaz, hogy voltaképen
Mostoha fiam ő nékem.
Rucza tojását kiköltve:
Ugy fogadtam őt örökbe.

Ámde azért csak gyermekem,
Ha más vér is, de szeretem.
Kis csibéim szaladjatok,
A gazdának hirt adjatok!

»Kedves anyám, jó mostohám,
Ó, ne legyen gondod én rám.
A vízbe nem estem bele,
Jó szántomból mentem bele!

Vízbe vágyik, a ki rucza:
Nem is boldog az, csak uszva.
Egy kissé még hadd uszkálok,
Aztán hozzád partra szállok!»

A DÁJEKOK ORSZÁGÁBÓL.

(Képekkel a 296—297. és 301. lapokon.)

HOL van a dájekok országa? Azt hiszem kevesen tudnátok megmondani, mert ez bizony nem valami híres és nagy birodalom. De azért mégis nagyon érdekes dolgokat olvashatni ez országról és népéről, oly dolgokat, melyek bizonyítják, az ismeretek segítségével miként uralkodhatnak néhány ember egy egész ország sok százezernyi félvad lakossága fölött.

Ha megnézik Ázsia térképét, déli részén számos szigetet fogtok látni; ezek között legnagyobb Borneo, mely ha a térképen kicsinynek is látszik, a valóságban

sokszorta nagyobb, mint egész Magyarország. Ezen a szigeten különféle félig vad vagy legalább is miveletlen népek laknak s e népek egyike a dájek. A dájekok rendkívül harczias emberek s a férfiak legfőbb foglalkozása a hadviselés s a szomszéd törzsek ellen, munkával pedig nem igen bajlódnak. Vadászatból, halászatból és erdei gyümölcsből élnek s legfeljebb egy kis rizst természetnek; ruházatuk alig van s azért mégsem félnek a meghülestől, mert országuk a legforróbb éghajlat, épen az egyenlítő alatt fekszik, hol soha sincs hideg. A szigeten több külön birodalom van, melyek fölött zultán vagy radzsah nevű fejedelmek uralkodnak s azt

az érdekes esetet akarom elmondani, hogy egy európai ember alig husz társával miként foglalta el az egyik országot s miként tette meg magát királynak.

Ezelőtt negyven esztendővel egy Brooke (olvasd: Brúk) Jakab nevű angol katonatiszt, aki igen nagy összeg pénzt örökölvén, elhatározta, hogy valami nagy, kalandos utra indul. Vett tehát hajót, fogadott 20 izmos bátor legényt, összevásárolt sok fegyvert és hadiszert aztán neki indult a tengernek, maga sem tudta hová. Eljutott Azsia déli részére s itt véletlenül megtudta, hogy Borneo szigetén az egyik zultán ellen föllázadt egy tartománynak a kormányzója, aki nem akarta elismerni urának a zultánt, hanem maga akart a tartományban fejedelem lenni. — Csakhogy ez bajosan ment, a szultán hatalmasabb volt s a lázadó már már le volt verve. Ekkor Brooke odahajózott és segítséget ajánlott a kormányzónak, de oly feltétellel, hogy ha győznek, akkor Brooke és a kormányzó együtt lesznek a fejedelmek, azonkívül pedig Brooke még egy külön nagy darab országot kap a maga részére.

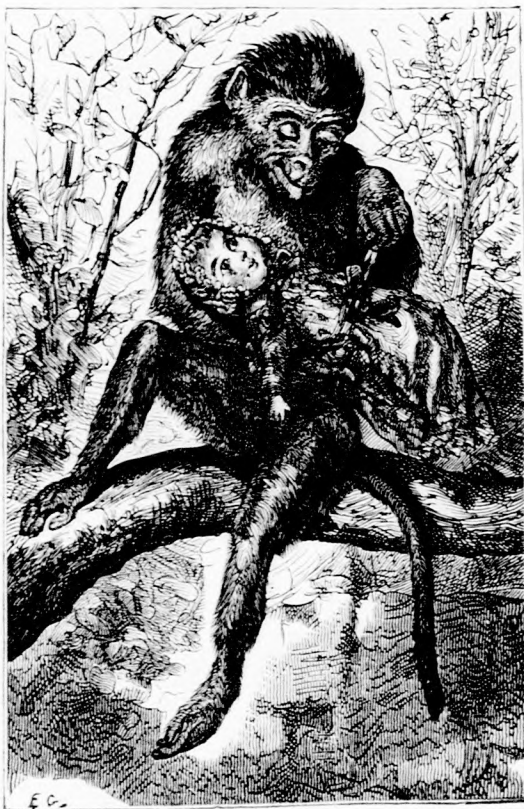
A kormányzó beléegyezett s Brooke a hajóról a partra vitte kitűnő fegyvereit,

ágyuit s a tudatlan benszülött embereket megtanította ügyesebb harczolásra. Mikor aztán a zultán jött az ő seregével, rémülten látta, hogy itt többé nem győzhet; vitézei nem bírtak megállani az ágyuk és puskák előtt, megfutottak s a vége az lett, hogy a zultán békét kért és országának

egy részét átengedte Brooke Jakabnak és uralkodó társának, kik három esztendeig szép egyetértésben uralkodtak is.

A közös uralkodás azonban nem tartott sokáig. — Haszein — ez volt a másik uralkodó neve — minden nap érezte, hogy ő tulajdonképen nagyon együgyű, tudatlan és tehetetlen ember a mivel, egyes európai Brooke mellett, Brooke pedig bosszankodott, hogy sok olyan dologba belé kellett egyeznie, amit rosznak tartott. Három esztendő mulva tehát abban egyeztek meg, hogy Haszein leköszön az uralkodásról, Brooke Jakab pedig maga maradt fejedelemnek. Így lett az egyszerű katonatisztból egy nagy ország királya.

De ha könnyen jutott Brooke a királysághoz, nem volt ám könnyű az uralkodása. A miveletlen néptörzseknek olyan szokásaik voltak, melyeket a derék király el nem tűrhett; így például a harczias

GYERMEK-RABLÓ. (Lásd a 295. lapon.)

dájek férfiak mindig csak azon törték az eszöket, hogy meglephessenek más törzseliket és leszabdalthassák a fejüket, mert náluk az volt a legnagyobb dicsőség, ha falvaikban sok levágott fejet mutogathattak. Brooke megtiltotta az ilyen kegyetlen gyilkolásokat, csak hogy ez nem ment ám könnyen, mert ekkor meg a dájekok fölláztak s kemény viaskodással kellett őket engedelmességre kényszeríteni, Brooke az ország több pontján várakat épített, zsoldos katonákat fogadott és minden várba egy-egy rokonát vagy más európai embert nevezett ki parancsnokul; így aztán uralkodott a szilaj népek között.

Brooke Jakab majdnem 30 esztendeig uralkodott s ezelőtt mintegy tiz esztendővel halt meg. Országát egyik rokonára, Brooke Károlyra hagyta s most ez bajlódik azzal, hogy a vad dájek népet szelidebbé, miveltebbé tegye.

LÉVA VÁRA.

(Képpel a 304. lapon.)

Kedves Forgó bácsi!

Több szép és érdekes pontját kedves magyar hazánknak láttam már lerajzolva a mi »Kis Lap«-unkban s ezért régi ohajtásom, hogy azt a szép ősi emléket, mely itt nálunk látható, egyszer szintén bemutatná kedves Forgó bácsi kis olvasótársaimnak. Ez pedig nem más, mint egy régi váromladék, a hajdan híres Léva vára. Szabad időmben pajtásaimmal gyakran fölmászunk a meglehetősen meredek vároromra, honnan gyönyörű kilátás nyílik az alant elterülő termékeny völgyre és kedves városkánkra. Egyszer-másszor jó apácskám is fölsétál s ezt mi fiúk nagyon szeretjük, mert apácska mindig mond aztán érdekes történeteket a régmúlt időkből, a régi magyar vitézekről, kik itt e várban is sokat harcoltak az ország ellenségei ellen.

Több mint hatszáz esztendeje, hogy Léva várát építették, a derék IV-ik Béla

király idejében. Bizonyosan sokan tudják már kis olvasótársaim közül, hogy e király uralkodása alatt érte Magyarországot a szörnyű tatárjárás, amidőn a sok százezernyi tatárseregek az egész országot elpusztították. Mikor aztán a tatárok kitakaródtak, Béla király nagy buzgalommal ismét rendezte az országot és hogy az ellenségnek jobban ellenállhasson, mindenfelé erős várakat építtetett. Nagyon valószínű, hogy Léva vára is ez időtájt épült.

Ekkor azonban és még sokáig ezután a vár csak maga állott itt, a városnak alatta híre sem volt. A várban aztán különböző, hatalmas várurak laktak és sokszor bizony garázdálkodtak is a vidéken, zsoldosaikkal rá-ráütöttek a békés népre és ha őket akarta valaki bántani, bezárkóztak az erős várba s onnan neveték az ellenséget. Egy ilyen garázda ur volt különösen Balassa Menyhért is, ki ellen végre az országgyűlés küldött sereget, mely a várat be is vette. Azután Dobó István kapta meg a várat, az a dicső hős, ki Eger várát oly vitézül védelmezte a törökök ellen. Utána megint mások kapták meg és mikor a török mint hódító ellenség járt hazánkban, e várnál is sok véres csatát vívtak ellene. És ekkor keletkezett igazán a vár közelében levő mostani város is. A vidéki lakosság tudniillik, mikor ellenséges sereg közeledett, az erős várba vagy legalább közelébe menekült az ellenség elől; mikor aztán az ellenség eltávozott, a menekülők közül sokan ott maradtak a biztos helyen és lassanként szép kis várost alapítottak.

Mikor a véres, háborus idők elmúltak, a várra sem igen volt többé szükség, omladozni kezdett, ki nem javították, úgy hogy most már romokban hever. Helyette azonban fennáll a város, ahol most az emberek békés munkának szentelik magukat.

Kedves Forgó bácsit szívesen üdvözölve maradok

hü kis olvasója

Barsi Aladár.

GYERMEK - R A B L Ó.

(Képpel a 293. lapon.)

RETTENETES iszonytató! . .
 Im egy szörnyű gyermek-rabló!
 Ottan fekszik a kis baba
 Szép csöndesen a lugasba',
 Elterülve nyugalmason
 A zöldelő gyeppamtagon —
 (Játszótársa
 A kis Márta
 Csak beszaladt a szobába:
 Ottan maradt
 A szék alatt
 A kis baba kék ruhája;
 Azt ment el kihozni onnan
 Hogy ujonnan
 Szép tisztára öltöztesse
 És azután elvezesse
 Sétálni a
 Kis patakra.)
 Hát amire visszakerül . . .
 Szája eláll, vére elhül!
 Hisz csak most feküdt ihol! . .
 Keresgéli összevissza . . .
 De a Vicza
 Nincs sehol!

Egyszerre csak mi nyihog
 Ki vihog?
 Mi vakog,
 Ki makog?
 Senki más
 Mint a bolond Mikulás,
 A hóbertos pávián,
 Az vakogott fönt a fán.
 Nagy Londonbul
 Tavaly jött meg ajándokul.
 (Apának egy jó barátja
 A ki innen Magyarhonbul
 Tére vissza hazájába,
 Kedveskedett
 Vele a kis gyermekeknek.)

Amint mondom: fönt a fán
 Makogott a pávián.
 A kis Márta
 A nagy fára
 Föltekint
 És ott látja,
 Hogy fölvette két karjára
 A Viczát.
 Márta int:
 Adja le hát!
 Mikulás csak vicsorint.
 Kicsi Márta sirva kéri
 Adja le a babát néki!
 S int
 Megint.
 Kedveskedve szól neki,
 Aztán megfenyegeti;
 De a bolond páviánja
 Kis Mártára
 Még csak nem is hederint.
 De úgy látszik, hogy a Viczán
 Nem fog az ijedelem.
 Kedve telik a pávián
 Öliben.
 Sőt úgy látszik,
 Hogy örülve
 Mert a majom vele játszik!
 Szörös karján elterülve
 Ringó ágon elhintázik.
 Szegény kis gazdasszonyára
 A ki lent áll nagy lármázva,
 Az a háládatlan Vicza
 Még csak nem is tekint vissza.

*

A dolognak mi lett vége? . .
 Vajon lekerült-e végre
 A bábu és a majom? . .
 Bizony meg nem mondhatom.
 De mihelyt hírét veszem:
 A »Kis Lap«-ba kiteszem.

A DÁJEK ORSZÁGÁBÓL: Dájék vitézek. (Lásd a 291. lapon.)

A KIS EMMA a tündérorszámban.

— Mese —

Elmondja: *Bodola Irma.*

Kis Emma telhetetlen kis leány volt, semmivel sem látták megelégedve. Ha délben nem volt mindig pompás sült vagy torta, mindjárt duzzogott.

Volt neki még két testvére, a tizenkét éves Esztike és a hat éves kis Béla. Volt egy nagy kertjük is a ház körül.

Egy napon, midőn a kis Emma megint duzzogott, lement a nagy kert legutolsó végébe és lefeküdvén a puha fűre, boszusan mondá magában:

— Oh, bár csak lehetnék királyné vagy tündér, akkor azt ehetném, a mi tetszik és azt tehetném, a mit akarok; tudom nem ennék egyebet, mint fázán sültet, tortát és czukros süteményt.

— Valóban akarnád, hogy királyné vagy tündér légy? szólalt meg egyszerre valami idegen, rejtélyes hang közelében.

— Van valaki itt mellettem? kérdé csodálkozva.

Persze hogy van, felelé az előbbi hang!

— De kicsoda? hiszen én nem látok senkit!

— Hajolj le, majd meglátsz. Emma lehajolt, és a földön egy iczinyke-piczinyke kis emberkét látott.

— Ki vagy, mi vagy? kérdé Emma.

— Én tündér vagyok, válaszolá a kis emberke, és azért jöttem, hogy kívánságodat teljesítem.

— Igazán? mondá Emma felugorva. Hisz' ez pompás!

— Nos, hát akkor jöjj velem, mondá a kis tündér és elvezette Emmát egy piczike kis kocsihoz, mely dióhéjból volt és melynek hat cserebogár volt elébe fogva.

— Ülj bele! mondá a tündér.

— Ebbe? üljek bele Hiszen százszorta nagyobb vagyok, mint ez az egész kocsi.

— Ül csak belé, biztatá a kis tündér; majd ha bele ülsz, épen olyan kicsiny leszel, mint én.

Emma beleült és csakugyan, egyszerre egészen kicsike lett. Ekkor a kis emberke is beleült és valami titkos jelzót mondott, melyre a hat cserebogár kiterjesztette szárnyát, és fölrepült a kis kocsival a levegőbe.

Sokáig röptek, végre megállottak egy fényes palotánál. — Emma, midőn kiugrott a kocsiból, megint akkora lett, a milyen volt, és nagy csodálkozására a tündér akkora lett, mint ő. A nagy palota kapuja föltárult és vakító fény tünt szemébe.

— Most jöjj velem, mondá a tündér megfogva Emma kezét. elvezetlek De-linkéhez, a tündér- királynőhöz és ott elfogod neki mondani kívánságodat.

Csakhamar elértek a tündérkirálynő termeihez és benyitottak.

Emma egészen el volt ámulva. soha olyan szépséget, a milyen a tündérkirálynő volt, nem látott. A tündérkirálynő aranyos trónuson ült, ruhája tündökölt a drágakövektől, és szép hosszú aranyhaja végig omlott a vállán; ragyogó gyöngy-sor volt belé füzve. A mint meglátta Emmát, intett, hogy jöjjön közelebb és mosolyogva mondá:

— Tudom már kívánságodat, menj a számodra kijelölt szobába, majd ez a tündér, a ki ide hozott, elvezet és mindent úgy fogsz találni, a mint kívántad.

Emma meghajtá magát és ment vezetőjével. Csakhamar eljutottak szobájába, mely igen csinos volt; az asztal meg volt terítve pompás süttekkel, süteményekkel, cukrokkal. Az ágyon pompás aranyos ruha Emma számára, a szék háta mögött pedig egy tündér-inas állott.

Emma először is felöltözött, aztán oda ült az asztalhoz; fölségesen ízlett neki a sok jó étel és csemege. Midőn elvégezte, a kis tündér-inas eltakarított mindent.

A nagy palota körül szép kert terült el. Emma megkérde, szabad-e oda mennie; a kis tündérszolga azt felelte, hogy lemenni nem, csak az ablakon szabad kinézni. A kertben paraszt fiuk dolgoztak, virágot ültettek és öntözgettek; mikor pedig elvégezték a munkát, tejet

és fekete kenyeret kaptak. Emma nagyon megsajnálta őket és azt mondá a tündérszolgának, hogy szeretne egy darab süteményt adni nekik, mert megsajnálta őket, hogy csak fekete kenyeret és tejet kapnak. A tündér mosolygott és így szólt:

— Adhatsz nekik, de ők meg nem eszik, mert nem szeretik.

Emma egészen elcsodálkozott; hogy nem szeretheti valaki a drága süteményt?

Egy hónapig lakott Emma a tündérkastélyban, de ekkor már nem talált semmit oly szépnek és jónak, mint azelőtt. A süteményeket és tortákat már kezdé unni, és úgy találta, mintha sokkal rosszabbak lennének, mint eleinte. Egy napon pedig már nem is tudott belőlök enni, és azt mondá a tündérszolgának, hogy hozzon neki is tejet és fekete kenyeret, mert már megunta a tortát. A tündéri-nas azonban nevetve mondá:

— Ugyan hová gondolsz! hiszen azt csak azok a parasztfiuk eszik ott a kertben! Neked az nem való, neked csak finom tortát és sütteket szabad enned.

Emma elszomorodott és olyan formát gondolt magában:

— Elmegyek a tündérkirálynőhöz, az bizonyosan engedni fog kérésemnek.

Még az nap elment a királynőhöz; de csalódott, mert a királynő nem engedé megkivánságát. Nagy szomorkodva visszament tehát szobájába, és irigy szemekkel nézte az ablakból, hogy a kis parasztfiuk milyen jóizüen eszik a fekete kenyeret.

Másnap, midőn reggelire a tortát és süteményeket behozták, Emma megint nem tudott egy falatot sem enni, undoro-

dott a csemegéktől, és végre intett a kis tündér-inasnak, hogy vigye ki, ő maga pedig busan leült egy székre; egyszerre nagy örömmel felugrott és fölkiáltott:

— Ah, valami jutott eszembe! Elmegyek a tündérkirálynőhöz és megkérem, hogy ereszsen haza, többé soha sem fogok ide kíváncozni.

Rögtön el is ment. Midőn a tündérkirálynő ezt a kívánságot meghalotta, elkomolyodott, de aztán mosolyogva mondá:

— Kedves gyermekem, a ki egyszer ide jött, az nem mehet innét el! De majd, talán később valamikor, meglehet, engedni fogok kérésednek. Emma megint szomoruan ment szobájába és kétségbeesetten kiáltá:

— Nem, én többé itt nem maradok, haza akarok menni!

Elkezdett sirni és midőn jól kisírta magát, nagyon rosszul lett és lefeküdt. Midőn megtudták, hogy beteg, belépett a tündér-orvos egy üveggel, melyben valami folyadék volt, és mondta Emmának, hogy igyék belőle, majd ettől meggyógyul.

Emma inni akart, de undorodva taszította el az üveget, mert a folyadék nagyon édes volt.

— Nekem nem édes orvosság kell, hanem keserű.

— Olyan nincs Tündérorszámban viszonzá az orvos.

Az utolsó szónál megnyílt az ajtó és belépett rajta ugyan az a tündér, aki Emmát vezette. Egyenesen Emma ágyához ment, és így szólt:

— A tündérkirálynő megengedte, hogy hazamahess; a kocsi vár reád.

Alighogy e szót hallotta Emma, felugrott az ágyból, elfelejtette a betegséget, és hamar felöltözködött. A tündér levette a kertbe, hol a kis diohéj-kocsi már csakugyan várt reá. A tündér beült és utána Emma. Épen nem busult, midőn hátrafordulva bucsut intett a tündérkastélynak. A hat cserebogár fölrepült a levegőbe, és repült, repült míg Emmák kertjébe nem érkezett. Ott megállt a kocsi, és Emma nagy örvendve ki akart szállani, de ekkor nevét hallá kiáltani: Emm, Emma! és — fölébredt.

— Ugyan hova bujtál? kérdé testvére Eszti. Az egész kertet fölkerestek utánad.

— Ah! hát itthon vagyok? kérdé Emma szeméit dörzsölve.

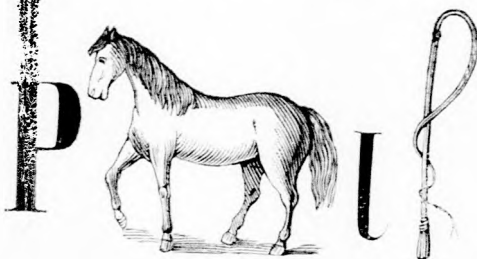
— Itthon? nevetett Esztike. Ugyan hol lettél volna, ha csak valamit nem álmodtál.

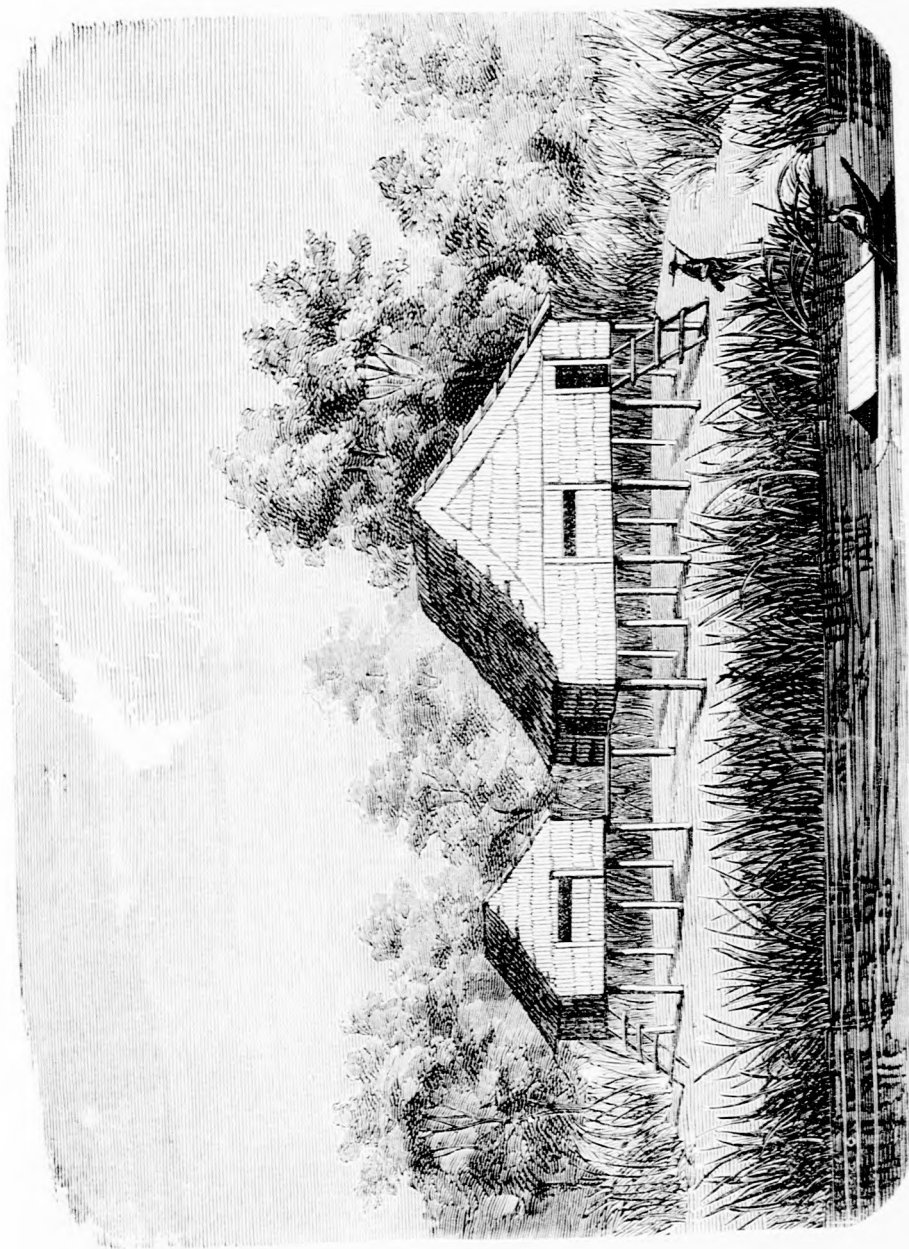
— Igazad van, csak álom volt!

— Mi volt az? kérdé Esztike kíváncsian?

Emma mindent elbeszélte, és jót nevettek rajta; de ez időtől fogva a kis Emma nem volt többé telhetetlen, a furcsa álmot jól eszébe tartotta, és nem kívánczolt többé a tündérkastélyba.

K É P R E J T V É N Y.

A DÁJEKOK ORSZÁGÁBÓL; Dájeké ház. (Lásd a 292. lapon.)

19. Szám.

mma, fel-
egséget,
lér leve-
ocsi már
beült és
, midőn
ndérkas-
epült a
mmáék
gállt a
ki akart
iáltani:

dé test-
utattuk

kérdé

Ugyan
it nem

!
kiván-

és jót
a a kis
furesa
kiván-

ERDEI SÉTA.

(Képpel a czitulapon.)

ENYHE a levegő, az ég tiszta kékje
Szeretettel borul a kies vidékre.
Fecske rebben; gólya, élén a kazalnak,
Vigan kelepelget s örül a tavasznak.

A közel erdőnek, e fa-regementnek,
Bükk- s nyír katonái lomb-zászlót emelnek;
S mint egy generális, az élükön állva,
Magaslik föléjük egy jegenye szálfá.

A tó rengő síkját vízi bogár szántja.
Mig egy éhes béka magához nem rántja.
Kaczer, ifju füzek nézegetnek bele,
Mint tetszelgő lánykák a tükör-üvegbe.

A gyep zöld bársonya virággal van tele,
Talán kis tündérek himezgették bele;
S fönt a zöld sátorban rigó füttyörészget,
Meg-megigazgatva a kusza kis fészket.

Hü öreg »Zultánnak« három kedves gyermek,
Zengő örömdallal sétára erednek.
Szedik a virágot, s a lepkét kergetve:
Mulatnak, míg rájuk leldoz az este.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« XIV. köt. 15-ik szá-
mában közölt képrejtvény megfejtése:

„Hétfő.“

Helyesen fejtették meg: Hodossy Gedeon, Miklós Irnák és Aladár, Turcsányi Elemér, Schwarcz Ferencz, Buday Emma, Bernstein Paula, Schön Emil, Treichlinger Paula, Hartl Mariska, Bodola Irma, Szénási Emma, Oetl Anna, Mezey Arthur, Jurisich Milike, Laubocher Ernő, Baján Irén és Mariska, Blaskovics Fridolin, Köllner Károly, Reiner testvérek, Hodossy Ilona és Anna, Fraenkel Mariska és Józsika, Polátsek Jenő, Gaál Gaston, Kohn Julesa, Fischer Ilonka és Sándor, Füchsl Ludovika, Menczel Szeréna, Farkas Géza, Schön Teréz, Hungerleider József, Zinsenheim Ilona és Teréz, Horváthy Géza, Weber Klára, Nerolda Antal, Allaga Vilma, Hartenstein Paula, Weisz Száli, Bolemann Sán-

dor és Árpád, Bogyay Leontin, Goics Amadil, Vinter Milka, Ferencz és Lajos, Mangold Flóra, Balassovich Alice, Szőke Erzsé és Leonis, Prandtner Mina, Ilka, Iván, István, József és Gyula, Szalay József, Hoffmann Irma és Margitka, Ivánkovics Béla, Sellyey Ilona, Diemár Ernő, Siska Erzsike, Domján Lajos, Obetkő Dezső, Weiss Terike, Schwarcz Janka és Zsigmond, Balezár Irénke, Link Judit, Kohn Berta, Róza, Mór és Áron, Buk Irma és Samu, Radulovits Stefania, Hamburg Albin, Géza és Lajos, Malatinszky György, Szentirmay Béla, Sándori Feri, Polákovics Béla, Jesz-naszky Ida, Lengyel Endre, Ince Lajos, Kűszner Jolánka, Sey Szilvesztrina és Tamás, Ugron Margit, Horovics Irma és Béla, Szilávy Irma, Almásy Emmi és Imre, Nagy Margit, Stáhl Ödön, Schweiger Ödön, gr. Sigray Szt-Marsan Sándor, Vancsó Vilma, Hauszner Mari és Ilona, Dömötör Pál, Frank Iréne, Burger Vilma, Szegeő Fanni és Károly, Fischer Bella és Vilma, Kégl Anna, Ulrich Etelka, Dubez Margit és Károly, Strasser Sándor, Pákh Viktor, Vetsera Hanna, Spitzer Kornélia, Janicsád Mária, Küllely Elemér, Tóth Béla és József, Balós Irénke, Lengyel Sándor, Gábor és Lajos, Lenkes Árpád, Himfy Géza, Nagyfejeő Ilona, Malvin és István, Markovich Iván, Bisztray Jóska, Mihályi Elvira és Feri, Ujváry Dezső, Braun Samu és Faltin Lípót, Jankó Gyula és Béla, Baczó Erzsé, Anna és Etelka, Glyezy Anna, Rexa Viktor, Lejpiker Ernő, Kellner Emil, (levelet nem illik írónnal írni! F. b.), Koch Béla, Adler Dávid, Reiner Hermán, Body Irma, Tafler Alice (és nem Alice T. ler: magyarul a vezetéknev jön elől, F. b.) Lipthay Béla, Kásádi Mária és Sándor, Korrós Ferencz, Denke István, Fábian Péter, Horváth Malvin és Ida, Scheidl Károly és Gusztó, Báthory Pistika, Schwarcz Róza és Klein Bernát, Fikker Sándor, Kaufmann Mór, Demeter Albert és Dezső, Flamm Berta és Matild, Vinter István, Altver Jozsefa, Ráth Mátyás, Baccarach Vincze, Spiegel Hani és Lajos, Keresztes Ilona és Gizella, Tafler Ödön, Leopold Gyula, Sternthal Irma és Ella, Paulovics Amália, Deutsch Ödön, Ágoston Anna és Károly, Ullmann Miczus (?) és Mór, Inzelt Manó, Nagy Matild, Imrek Izabella és Agnes, Schiffer Miksa, Freud Zsiga, Lövinger Sándor, Hirsch Ödön, Schwartz Mari, Kron József, Fischl Miksa, Pátzák Tera, Pottyondy Margit és Ilonka, Bogos Amália, Pázmány Zoltán, Steiner Lajos és József, b. Meszéna Stefanie, Brüll Sámuel és Géza, Rozenberg Mór, Buday Pál és Sorok Géza, Tréba Ilonka, Kelemen Emma és Aranka, Dusárdy Etelka, Lőrinczy Janka és Aranka, Farkas Szeréna, Popper Zsiga, Fráter Erzsike és Gizella, Zakó Emma, Kohn Matild, Doletsko Irénke, Müller Melanie, Láng Gabriella, Tar Klementina, Loschitz Karolina, Tamaskovics Margit, Koller

Ibona, Mattyasovszky Marianna, Vári Berta, Sándor és József, Scholez Erzsike, Bun Lajos, Osztrólczy Géza, Walter Vilma, István és Ferencz, Fraller Gyula, Erdélyi Marianna és József, Póka Béla, Török Berta, Riesz Elek, Szentiványi Aranka, Wamzer Károly, Haaz testvérek, Mattyus Czacza, Muraközy Ilonka, Szentpály Kalmán és Nagy István, Kacsvinszky Jánoska, Schmidl Margit, Kohn Sándor és Ali, Meczner Sándor, Epstein Gyula (?), Blaschko Gizella, Umbach Lajos, és Géza, Nagy Ilonka, Margit és

Ida, Bickel Angela és Irén, Alter Béla és Géza, Falszik Margit, Dezső és Gábor, Kalmár Margit, Koléner Endre, Désy Anna.

*

A »Kis Lap« XIV. köt. 14-ik számában közölt rejtvény megfejtését utólag még beküldték: Kacsvinszky Jánoska, Kelemen Emma és Aranka, Böhm Laura és Gizella, Vári Berta, Sándor és József, Scholez Erzsike, Meczner Sandor, Kalmár Margit, Koléner Endre.

BUJÓSDI AZ ERDŐBEN.

Szövege a »Kis Lap«-ból.

Dallama Kohányi búcsítól.

Vidoran

mf

Ni mi ez? Ki keres En-gem az er-dő-ben?
Sza-lad a kis ba-ba S én fa mö-gött ál-lok.

Ni, ni, ni, Kis Li-li Sza-lad ott e-lé-bem.
Ha-sza-lad s rám a-kad: Bu-vót hol ta-lá-lok?

Jösz-te nó, Kis bo-hó, Fir-tass, ku-tass en-gem,
Li-li-kém, vár-lak én, S ha meg-lel-tél en-gem,

Fuss, sza-ladj, rám a-kadj Én ki-csi sze-rel-mem.
Nyu-go-vót, kis bu-vót Lelsz majd az ő-lem-ben.

Ne, ne, nem, a fü-ben Nem a-kadsz re-ám tel
Li-li-kém, vár-lak én S ha meg-lel-tél en-gem:

Ints, no ints! nézz, te-kints Kis bo-hó le-ány te!
Nyu-go-vót, kis bu-vót Lelsz majd az ő-lem-ben.

LEVA VAKA. (Lásd a 294. lapot.)

Felelős szerkesztő: *Forgó bácsi*. Kiadó-hivatal: Budapest, barátok-tere, 7-ik sz., Athenaeum-épület.
 Budapest 1878. Nyomtatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai részv. társulat.
 Megjelen hetenként egyszer, 16 oldalon.